

Indenrigsministeren: Dette Spørgsmaal kan jeg besvare med et ubetinget Ja. Det er en Regel, der, saavidt mig bekjendt, altid er bleven fulgt, at man ikke har foretaget en saadan Indlemmelse af et Landdistrict i en Kjøbstad, naar Lodsseierne ikke have været enige deri. Det forekommer mig ogsaa, at det vilde være i allerhøieste Grad ubilligt, hvis man vilde paahvde Landboerne en Indlemmelse i en By, som vilde medføre en betydelig højere Befættning for dem, uden at det var givet, at den medførte tilsvarende Fordel. Jeg troer ikke, at den ærede Landstingsmand har Ret i, at det, at man fordrer Lodsseiernes Samtykke, gjør Sagen saa vanstelig, at det næsten bliver umuligt at gennemføre den. Jeg vil fra den Tid, da jeg har haft med Forretningerne i Ministeriet at gjøre, kunne nævne et Tilfælde, hvor det er lykkedes at bevirke en saadan Indlemmelse med samtlige Lodsseieres Samtykke. Jeg vil kunne nævne et andet Tilfælde, hvor en Indlemmelse har fundet Sted for de fleste Lodsseieres Vedkommende strax og for de Øvrige efterhaanden, som de have givet deres Samtykke dertil, uden at der har været nogen Frygt for, at dette Vilkaar skulde medføre nogen Ulempe. Der kunde ganske vist være Spørgsmaal om at vedtage en almindelig Lov, som etablerede Regler for Ordningen af dette Forhold, men, da det er et Spørgsmaal, der forekommer forholdsvis sjældent, og som i mange Tilfælde lader sig ordne uden Lov, forekommer det mig dog, at det vil være heldigere, at man i et saadant enkelt Tilfælde vælger den samme Vej, som her er valgt med Hensyn til Frederiksfund, og altsaa, hvor der er en stor Trang tilstede, søger Forholdet ordnet ved en særskilt Lov istedetfor at forsøge paa i en almindelig Lov at opstille Regler for, hvorledes Stridsspørgsmaal eller Uenighed i saa Henseende skulle kunne løses. Det enkelte Tilfælde, som den ærede Landstingsmand anførte — saavidt jeg veed, er det hentet fra Thisted —, har ikke været mig bekjendt, det ligger længere tilbage i Tiden; men det forekommer mig forøvrigt besynderligt, at

den Omstændighed, at en Embedsmand, der som saadan havde Embedsbolig og Embedsjord, nægtede sit Samtykke, kan have forhindret Indlemmelsen; thi Staten er jo aabenbart i dette Tilfælde Eieren.

Formanden: Jeg skal give den ærede 1ste Landstingsmand for 10de Krebs Ordet, men jeg skal dog anmode om ikke at komme bort fra det foreliggende Forslag.

Jessen: Jeg vil blot gjøre den ganske korte Bemærkning, at det forekommer mig, at, naar de vedkommende Eiere i et Landdistrict blive skadesløsholdte for Forskjellen imellem deres nuværende Skatter og de nye Skatter, der paalægges dem, kunne de være tilfredsstillende.

Prieger: Jeg veed ikke, om jeg misforstod den ærede Landstingsmand, der nu satte sig, i hans første Foredrag. Det forekom mig, at han udtalte, at det skulde være et Princip, som var anerkjendt af Lovgivningsmagten, at en saadan Omlæggelse ikke skulde kunne foregaae uden de vedkommende Grundeieres Samtykke. Det er et Princip, troer jeg, der aldrig har været anerkjendt og aldrig vil kunne anerkjendes; hvad Lovgivningsmagten i de enkelte Tilfælde vil gjøre, maa blive Noget, som overveies af den selv, men hiint Princip har, som sagt, aldrig været anerkjendt og kan heller ikke anerkjendes. Har jeg misforstaaet hans Ytringer, saaledes at det ikke var Lovgivningsmagten, men Regjeringsringen, han sigtede til, saa vil jeg i alt Fald ved denne Ytring have givet ham Ret til en nærmere Forklaring.

Jessen: Det er min Mening, at dette Lovforslag hviler paa det Princip, at en saadan Overenskomst var nødvendig, for at Regjeringen skulde være villig til at forelægge en Lov derom.